

GABRIELA MELINESCU

**CEREMONIE DE
IARNĂ**

. . . Năzbind să-și contureze o fizionomie lirică proprie, Gabriela Melinescu a izbutit de pe acum

să obțină, în ceea ce scrie, câteva sunete ale ei, un timbru caracteristic după care o putem recunoaște chiar și în poeziile mai puțin realizate, dar nu mai puțin personale.

Dar care e înfățișarea acestui univers liric în închegare, ce trăsături anume particularizează prezența Gabrielei Melinescu în contextul generației poetice—cea mai tânără din care face parte? Aș remarca, în primul rând, caracterul foarte direct al confesiunii, spontaneitatea și sinceritatea absolută, dezarmantă așa zice, cu care poeta își comunică sentimentele cele mai intime. Asta îi dă, dintr-o dată, o notă aparte, aspirația celor mai mulți dintre tinerii poeți fiind, după câte mi-am putut da seama, mai degrabă opusă, aceea de a-și cerebraliza stările lirice, de a le conferi mai totdeauna un sens sau măcar o sugestie filozofică...

E o poezie inundată de lumină în versurile Gabrielei Melinescu, o poezie a setei frenetice de viață, a francheții și generozității, un patetism al afirmării impetuoase, romantice, sentimente care însuflețesc de altfel întreaga creație a generației tinere de astăzi. Cei s-ar putea cere poetei este o îmbogățire a registrului, o înmulțire a cordelor care vibrează în cîntecele sale. Deocamdată o singură dimensiune umană e afirmată în toată plenitudinea : cea erotică.

Dar aceste puține însemnări nu-și pot asuma sarcinile unei analize critice propriu-zise, o anticipează numai. Vom încerca-o cu un alt prilej care, sînt conștins, nu va întârzia să apară. Despre Gabriela Melinescu se va mai scrie în critica noastră.

Prezentare grafică de : *Ileana Bratu*

CEREMONIE DE IARNĂ

POEZII

GABRIELA MELINESCU

EDITURA PENTRU LITERATURĂ

1965

T 479 599

PREFAȚĂ

Numele Gabrielei Melinescu nu l-am întâlnit de prea multe ori în revistele literare, poeta a tipărit relativ puține lucruri, dar acestea, e adevărat, îndeajuns de concludente pentru a face să se vorbească despre talentul ei ca despre o certitudine. Citind-o însă la destul de mari intervale,

mărturisesc că nu-mi prea puteam preciza natura specifică a neîndoielnicei sale înzestrări poetice, neștiind prea sigur unde anume să caut nota personală a lirismului său.

Iată însă că am în față poeziile ei strînse laolaltă, grupate în volumul de debut. Acum abia observ continuitatea de structură a acestor cîntece, faptul că fiecare dintre ele este expresia unei atitudini poetice unitare, toate comunicînd printr-o aceeași sevă ce le nutrește din interior. Năzuind să-și contureze o fizionomie lirică proprie, Gabriela Melinescu a izbutit de pe acum să obțină, în ceea ce scrie, cîteva sunete ale ei, un timbru caracteristic, după care o putem recunoaște chiar și în poeziile mai puțin realizate dar nu mai puțin personale.

Dar care e înfățișarea acestui univers liric în închegare, ce trăsături anume particularizează prezența Gabrielei Melinescu în contextul generației poetice — cea mai tînără —, din care face parte?

Aș remarca, în primul rînd, caracterul foarte direct al confesiunii, spontaneitatea și sinceritatea absolută, dezarmantă aș zice, cu care poeta își comunică sentimentele cele mai intime. Asta îi dă, dintr-o dată, o notă aparte, aspirația celor mai mulți dintre tinerii poeți fiind, după cîte mi-am putut da seama, mai de grabă opusă, aceea de a-și cerebraliza stările lirice, de a le conferi mai totdeauna un sens sau măcar o sugestie filozofică.

Fără îndoială că tendința spre o lirică de idei nu poate fi decît încurajată în poezia tinerilor. Dar mă întreb totuși, dacă abuzul de noțiuni abstracte la mulți dintre ei (timp, cunoaștere, geneză etc.) nu provine tocmai de acolo că impulsul liric, sentimentele, în loc de a fi lăsate să se manifeste nemijlocit, sînt prea adeseori constrînse să suporte un proces de intelectualizare, nu totdeauna cu efecte fericite pentru poezie. Gabriela Melinescu merge însă în direcția contrară și, înfruntînd parcă privirile dezaprobatore ale celor care prețuiesc numai poezia meditativă, nu se sfiește să proclame „cu toată gura“ : *sînt bolnavi obrajii mei de dor, vîntul mi-a pătruns în simțuri, umezi mi-erău ca la sălbăticiune ochii, ud de lacrimi mi-este tot obrazul, bluza îmi arde pe umeri strigînd, dacă ating pereții se aprind...*

Lirismul e întors astfel la izvoarele lui primordiale, la emoție adică, poeta fiind toată un cumul de emoții care se cer împărtășite imediat, strigate.

Pornită din asemenea resurse, poezia Gabrielei Melinescu exprimă sufletul adolescenței care se îndreaptă spre o vîrstă nouă. Tulburarea ce însoțește presimțirea feminității — amestec de teamă, uimire, îndoială, regret — e sugerată într-un poem de o inimitabilă prospețime :

*„Tu, minunato, mă-nsoțești mereu,
și negurile ochilor-mi-alinți,*

*lăsînd în urma mea, înaltă,
îndrăgostite, pietrele fierbinți.
Și singură eu nu mai pot să trec
cerul înot dînd soarelui ocol.*

.....
*Femeie nevăzută, nevăzută,
cum ai trecut-naîntea mea deodată,
și pe-un perete am găsit un chip
uimit și-nsingurat de fată...*

(Nevăzuta femeie)

E un anotimp al împlinirii în aceste „cîntece de fată“, un timp îndrăgostit în care... *presimțea pe buze rumenind, cuvintele de dragoste rotunde* (Vis). Chemarea erotică a fetei exprimată cu aceeași tulburătoare sinceritate, farmecul stînd, cum spuneam și mai sus, în caracterul direct, în nici un fel cenzurat, al mărturisirii ca în această mică baladă unde poeta se închipuie în ipostaza Cenușăresei :

*Eu nu-i vedeam, îi auzeam rîzînd.
Băieții fluierau frumos pe stradă.
Rufe spălam în curte sub un pom
Și frică îmi era c-or să mă vadă.
Simțeam cum înfioară drumul,
iubeam și pietele pe care ei călcau...*

(Cenușăreasa)

Sau în altă parte :

*O, arcul buzelor s-a rupt
nervurile cum să-i adun.*

*Și nările îmi ard când trec
mirosuri albe de tutun.
Inul țesut în bluză a-nflorit.
Secunde nasc concentric hore.
Cu brațele în aer stau să mîngîi chipu-acestor ore*
(Timp îndrăgostit)

Asemenea cutezanțe poetice, de natură să neliniștească unele exagerate pudori, nu contrazic un fond de ingenuitate, de candoare, din această contopire ieșind, de altfel, una din notele caracteristice ale poetei. Citindu-i cîntecele de dragoste străbatem parcă o nouă Țară a fetelor (Maria Banuș) dar, hotărît, dispoziția poetică e alta, alta e optica. Înregistrăm o nuanță de umor, rezultînd din introducerea, în cadrul descris mai înainte, a unor motive din universul miraculos al copilăriei. La poeta noastră zburătorul din legendă e un... motan descălțat care a venit la mine din toate poveștile :

*Uară caldă, vară caldă,
vrăbiile-n praș se scaldă.
Un motan pe-acoperișe,
Ochi cu tăieturi, piezișe,
cizme parcă lustruieste,
coada lunecă șerpește.
Sare pe geamul deschis
noapțile și-mi intră-n vis.*

Tot aici distingem și un filon care pleacă din lumea Cânticelor țigănești ale lui M. R. Parascivescu, acestea primindu-și astfel, peste timp, o replică feminină :

*Toamna juca pe-amețitoare mese.
Iarba ardea atinsă de pîrjol
sub pașii iuți de florărese...
Pămîntu-ntreg se răsucea
de-nnebunite hore țigănești
că doar o dată e mireasă
Ilinca, floare albă de Dudești“.*

E o poezie inundată de lumină în versurile Gabrielei Melinescu, o poezie a setei frenetice de viață, a francheții și generozității, un patetism al afirmării impetuoase, romantice, sentimente care însuflețesc de altfel întreaga creație a generației tinere de astăzi. Ce i s-ar putea cere poetei este o îmbogățire a registrelui, o înmulțire a coardelor care vibrează în cîntecul sale. Deocamdată o singură dimensiune umană e afirmată în toată plenitudinea : cea erotică.

Dar aceste puține însemnări nu-și pot asuma sarcinile unei analize critice propriu-zise, o anticipează numai. Vom încerca-o cu un alt prilej care, sînt convins, nu va întîrzia să apară. Despre Gabriela Melinescu se va mai scrie în critica noastră.

G. DIMISIANU

MOTANUL DESCĂLȚAT

Vară caldă, vară caldă,
vrăbiile-n praf se scaldă.
Un motan pe-acoperișe,
ochi cu tăieturi piezișe,

cizme parcă lustruiește,
coada lunecă șerpește.
Sare pe geamul deschis
noptile și-mi intră-n vis...
— Ce mai face croitorul,
împăratul cel naiv,
hainele țesute-n fire ?
Rîd de el pe-ascuns curtenii...
Cine s-a mai rătăcit în pădurea
unde pasc doar cerburenii ?
În țara cu tinerețe
veșnică, trei săptămîni,
nu cumva putem să-i ducem
pe bunici că sînt bătrîni ?
Un motan pe-acoperișe,
ochi cu tăieturi piezișe.
Vorba lui de catifea
mîngîie urechea mea.
Și el vine șchiopătînd
fără cizme și fular.
— Eu îți dau ție de tot
numai pentru două șoapte,
pentru ierni, șoșonii mei
albi ca sticlele cu lapte.
Se închid și-s obosiți
ochii lui îndrăgostiți.
Plîng toate fereștile...
A venit desculț la mine
din toate poveștile.

VIS

Deșertul avea pomi înalți cu fructe...
Mergeam pe tot pământul și visam.
Sprânceană polului era cărunță,
și-ntinsurile lumii hohoteau
de chiotele ritmice de nuntă.

Era o toamnă-n timp, universală.
Rodiseră pământurile-oriunde
și presimțeam pe buze rumenind
cuvintele de dragoste rotunde.

BĂIATUL DIN VIS

Nu știi dacă băiatul acela visează,
ne-am fi-ntîlnit undeva, într-un vis...
Trenul fugea cu ploaia pe umeri,
uitaseră apele zăgazul deschis.

Trebuia să plec mai departe de munți,
el să ajungă seara-n cîmpie —
Necunoscuți, ne sărutam pe peron
și-l așteptam în gările toate să vie.
Ne-am căutat cît ține privirea...
Altcineva azi mă iubește și-mi scrie...
Dar eu rănesc aerul iernii cîntînd,
și-l aștept în gările toate să vie.

CASA PĂRINTEASCĂ

Bucuria fuge-n mine flăcări,
N-am oglindă și mă uit pe cer.
Sora mea-și aruncă părul negru
peste vînt, întunecat hanger.

Cu prieteni pleacă să danseze...
Va dansa în visul meu atît,
de-o să-mi treacă inima în vis,
și cu jind voi alinta pămîntul
unde pașii-n aer și-a desprins.
Vîntul mi-a pătruns în simțuri,
fulger alb e rîsul peste dinți.
Au rămas în casă singuri
ochii aruncați pe chip fierbinți.

CENUȘĂREASA

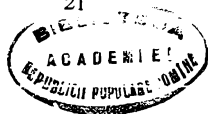
Eu nu-i vedeam, îi auzeam rîzînd.
Băieții fluierau frumos pe stradă.
Rufe spălam în curte, sub un pom
și frică îmi era c-or să mă vadă.

Simțeam cum înfioară drumul,
iubeam și pietrele pe care ei călcau.
Pe garduri aplecați ca peste umeri
abia-nfloriții trandafiri ardeau.
Umezi mi-erai ca la sălbătăciune ochii...
Pe sîrmă vîntul cuprindea în dans
mijlocul strîmt al unei rochii.

NECAZ

A tăiat vecinul meu un pom
și acum e-așa lumină-n stradă...
Doar la gard lumina a căzut
Nu-s copiii care să mă vadă
că am plîns și ochii m-au durut.

21

Un salcîm ce-n ramură cuprinde
de pe boltă stelele ce pier
era-nalt atîta cît întinde
capul, casa noastră către cer.

Eu mergeam rîzînd s-adun în bluză
de pe creangă cea mai naltă floare,
să-ntîlnesc pe frunze-o buburuză,
printre ramuri stele căzătoare,
să ghicesc în taină, peste noapte,
cînd voi şti că visul nu mai vine,
zvonurile ce le-au spus în şoapte
florile din bluză despre mine.

Ud de lacrimi mi-este tot obrazul,
nu pot să mă-nfrîng deşi sînt om,
m-a cuprins în chingă strîns necazul,
a tăiat vecinul meu un pom...

LUNA MAI

Ar trebui să mă bucur, să cânt...
Se însoară prietenul nostru, se-nsoară...
Băieții glumeau și nu l-au crezut,
dar mireasa venea ca-n iarnă o vară.

Noi eram dintr-o dată urși,
copacii ne-ascundeau, să nu ne vadă.
Rămînea fără inelul de iarbă făgăduit,
o fată de la noi de pe stradă...
Și furam trandafiri de pe drum.
Zicea lumea că-s frumoși mirii
și mă dureau prima oară în palme
spinii în care au plîns trandafirii.

BIRFITOARELE

Ședeau întârziate-n anotimp
Vreascuri și frunze-n colțul străzii...
Eu dinadins pe drumuri fluieram
Și părul meu prea scurt lovea

neliniștitul vînt căprui.
Noaptea întregă, pe ascuns
vorbea de fata nu știu cui.
Călare peste stopuri, peste aer
am cutezat să trec ca o furtună
și respirația o clipă le-a oprit-o
motocicleta-n goana ei nebună.
Și vorbele creșteau în urma ei
ca bălăriile după o ploaie bună.
Eu ștregărește prin aer mergeam,
dar mă țintea neomenește între umeri
arățătorul fiecărui geam.

CALEA DUDEȘTI

Băieții pîndesc noaptele cu lună
și frunze cad ca bani rotunzi la rișcă,
pămîntu-i în privire clătinat
și aerul pe cerc rotit se mișcă.

În colțul străzii se rotea o nuntă.
Toamna juca pe-amețitoare mese
iarba ardea atinsă de pîrjol
sub pașii iuți de florărese.
Și lăutarii țineau calea :
— Oh, nu poci să mă-ntorc acasă
că n-am nevastă frumoasă...
Pămîntu-ntreg se răsuca
de-nnebunite hore țigănești,
că doar o dată e mireasă
Ilinca, floare albă de Dudești.

BOCET

Lampa ninge drumul jumătate,
lîngă barieră-ncruciate
șipetele ca niște cuțite
în albul zăpezii înroșite.

— Lume, l-am iubit cu legământ
și-acum tu-mi duci omul în pământ
singur doar cu flori și cu veșmânt...
Ne-ai purtat în șa pe amândoi
și pe drum uscat și prin noroi,
ne-ai zvîrlit în ploaie și-n vîltoare
și de frîuri ne-am ținut mai tare.
Mi se-apeacă ziua de pământ,
eu mi l-am iubit cu jurământ...
Lampa ninge drumul jumătate,
lîngă barieră-ncruciate
țipetele ca niște cuțite
în albul zăpezii înroșite.

AMBIȚIA UNUI BĂIEȚANDRU

Ne-aleargă rîsul și cuvintele-nainte...
Parc-aburește cerul în răcoare.
Fete cu fuste largi, multicolore,
au mîinile rotite după soare.

El a simțit un arc zbuchit în piept
și s-a uitat spre poarta larg deschisă
pe unde trece obișnuit oricine.
I s-a părut că mii de ochi privesc
spre mersul lui cu umerii-nainte
și dinadins a fluierat așa
și-a stat privind o clipă gardul ;
era înalt și l-a scurtat cu ochii.
Privirile cu mâna le-a oprit.
Se clătinau copacii a-ndoială,
peste mulțime, mîndru a sărit.
Și aerul urca uimit în jur
cu soarele încremenit în vest.
Se auzea aplaudînd, frenetic,
și fetele, băieții adunați
cu jind privindu-i fiecare gest.
Dar s-a trezit în parc străin,
nepăsătoare fetele plecară,
ciudat se depărtaseră copacii
și se simțea ca un soldat dezonorat,
fără centură, fără epoletți,
erau genunchii triști și a ieșit
pe poarta unde trec ceilalți băieți.

BĂIEȚII DIN KRASNODON

Peste arme și peste pământ
iarba-a izbucnit în sus de-o palmă,
și băieții repede-au crescut...
Ștrengărește cînd se-ntrec cu vîntul,

părul o ia razna peste frunte,
și așteaptă fetele în drum...
(Toate-n visuri și-au ales un mire...)
Numai Nina, Ulea, Liubka,
niciodată nu vin la-ntîlnire...
Și li-i dor băieților de ele...
Trist Donețul liniștește stepa
cînd armonicile cîntă-n șoaptă.
Și în poarta fiecărei case,
seara, toți băieții le așteaptă.

SCRISOARE

Azi îți scriu,
mult mi-e dor de prispă și de cîini.
Am crescut, dar eu ca și-altădată
la cișmea beau apă tot din mîini.

Plopii-n stradă țin în vîrfuri cerul,
salcia e tot nepieptănată.
Cineva-n grădini a-ntins lăicerul
și vecina a născut o fată.

Poarta noastră nu mai are număr,
iarba n-a crescut la gard de loc...

Și tresar cînd simt de undeva
fremătînd o frunză pe copac,
și mi-e drag din nou de cineva
și nu știu, ce am să fac...

Azi îți scriu,
mult mi-e dor de prispă și de cîini.
Să nu uiți că eu ca și-altădată
la cișmea beau apă tot din mîini.

PĂRINȚII

Dincolo de pereții abia văruiți,
mama și tata cum îi știu de demult
vorbec liniștit sau se ceartă...
Cu fața pe-obrazul pernei ascult...

Aș vrea să fiu cum ei m-au visat,
chipu-n oglinzi legănându-mi-l blînd...
— Cu mine seamănă mai mult
să spună mama rîzînd...
Singur Pinocchio pe lume rămas
să izbucnească în plîns e gata...
N-am mai jucat pe stradă și am uitat
jocul de-a mama și tata.

JURNAL DE-O ZI ·

Azi la școală prima oară-am dat
un extemporal la geografie
(a rămas puțin de așteptat
pînă la vacanța ce-o să vie)...

În buchete albe-au înflorit
vișinii pitici la noi în curte...
I-am spus mamei azi cînd a venit,
rochiile mi-au rămas mai scurte.

La un gard un om cu-o bidinea
porții îi croiește o cămașă.
Vîntul amețit în ușa mea
peste geam perdelele înfașă.

Noaptea m-a chemat dar nu m-am dus.
A lătrat un cîine toată seara.
Ce-o fi fost ? De mult am auzit
că-n grădini ar sta ascunsă vara.

VACANȚA

Liniștea prin curte umblă iar cu ghete.
S-a pierdut ca fumul fiecare taină,
ceasul tatii bate tactul în perete
și-n cuier așteaptă zorile o haină.

41

A rămas la masă noaptea cu-o întrebare.
Și sfioasă-n casă apa nebăută
parcă se ridică, se preface-n mare
și nisipul de-aur pe pereți îl mută.

Apa desenează bărci albe pe prund.
Peste față-mi lunecă-argintii
pești, și-n buzunare se ascund.
Pleacă toți băieții-n colonii,
pleacă toți băieții-n colonii...

CINTEC DE FATĂ

Puștii în priviri înalță zmeii.
Aerul se urcă și mai mult.
Au plecat ast-toamnă derbedeii,
în armată au plecat de mult...

Trec așa, cu pasul rar și blînd,
ei mă cheamă parcă, eu n-aud.
Aș întoarce capul, dar răspund în gînd
în ploi repezi părul scuturîndu-l ud.
Cîte glume, cîte nume mi-au scornit...
Mi le-au pus pe umeri sau peste sprîncene,
eu le știu pe toate cu încuviințarea galeșă
din gene.

Și-au plecat băieții... Astă toamnă chiar...
Se întorc, doar nu merg în război sau lupte,
cu doi ani mai maturi știu, s-o rușina
să încerce vreunul iar să mă sărute.
Îmi vor da binețe serioși și gravi,
cu șapca deasupra capului zburată
și pe străzi vor trece pașii mei dansînd
c-au sosit băieții din armată.

COLIBA ZBURĂTOARE

Unchiul Tom vînează negri delfini...
Nu i-am văzut, dar sigur există... Ce-ți
pasă
dacă în gînd uneori doresc să-i mai văd...
Mi-ar fi plăcut să trăiesc o vreme cu el,
într-o casă...

Are și meduze fosforescente...
Eu știu că ține-ntr-un vis
zăvorâtă cu grijă, fără vedere
pasărea cerului de paradis...
Și corali suie ca iedera sus și coboară...
Și-l văd venind acum din nici o parte...
De pustiul ăsta din inima mea
ce zici, regală, Luminăția-Ta, Moarte ?...

ULTIMA AVENTURĂ A LUI
TOM SAWYER

Cercuri și zmee vîjiitoare,
bile-argintii și bricege...
Cineva, ca de-o corabie
de vîrsta lui a vrut să mă lege...

Un băiat s-a ascuns o dată, din glumă.
Băieții zadarnic l-au căutat.
I-a fost greu să se-arate apoi...
Și-a rămas pentru totdeauna uitat...
Altul a venit într-o zi
printre noi, ciudat îmbrăcat,
fluiera într-un fel și-și netezea
pantalonii lungi, de bărbat...
El în dar mi-a lăsat
arcul de lemn cu săgeți...
Pe ascuns, cine mai pleacă
mîine, dintre băieți...

POEM PENTRU O VÂRSTĂ ANUME

Nescrisă în vreun calendar
am împlinit o vîrstă anume.
Voi fugi cu hainele prelungite în vînt
să-mi întîlnesc prietenii din lume.

Mă înconjoară atleticii arbori ai casei
și universul deasupra ca un ținut descoperit.
Simt o necuprinsă răspundere pentru
oricare gest, oricare lucru-nfîlnit.
Pentru natură am adîncul respect
ca pentru tăcerea din timpul torturii
și durerea fără seamăn a-mpuşcăturii.
Port răspunderea omenească de-a fi față
de om,

de mișcări viitoare,
și ideea aceasta pe trup mă cuprinde
mai bine ca hainele de sărbătoare.
E-o necuviință s-arunci
timpul nostru, al tuturor,
plăsmuind fragile statui
pentru muzeul tău personal.
Scriu aceste cuvinte gîndind,
cu dragoste-n rînduri,
la pictorii antici
care puneau arta lor minunată
și-n acele părți ale templelor
care, poate, n-aveau să fie văzute de nimeni
vreodată.

ALBASTRUL DE VORONEȚ

Meșterul cu ochi albastru.
Irisul înlăcrimat.
Pe obraz subțire ploaie.
Albastrul cutremurat.

Poate-i s-a născut un fiu
și-a primit din sat solie.
Strigă, tremură de dor,
albastrul de bucurie.
Și au rîs aici, zugravii,
pensulele-au amețit.
Dinții albi opriți în hohot.
Albastrul în alb topit.
Mai departe se-nterupe
cerul verii nefirește...
Meșterul nemaivăzut
Ca izvorul s-a pierdut...
Ceru-n ochiul drept lipsește.

POARTA SĂRUTULUI

Piatră cu piatră se unește-n sărut.
Braț arcuit în jurul femeii.
Lemnul cel tânăr iubind a crescut.
Îmbrățișările sînt copacii aleii.

E-n afară de lucruri, departe de oameni
cine trece singur, umbrit...
Din împietrita îmbrățișare
luna și soarele au răsărit.
Te iubesc, poartă, prin care
toate vârstele mele-au trecut
cu ale unui om deodată,
și n-a rămas în afara dragostei
nici o vîrstă însingurată.

BALADĂ

Ce liniștite-s lucrurile-acum.
Sînt niște oameni fără chip.
Și apa limpede-i și apa
cu fața-ascunsă în nisip.

Și golul alb al casei s-a lărgit,
culorile-s cu fețele întoarse ,
ca un necunoscut grăbit.
Și piatra-n care mi-am lăsat întâi
smulse din umeri mâinile-amîndouă,
și drumul care mi-a cerut
picioarele și i le-am dat să umble,
și aerul cu trupul îmbrăcat,
și arborii care-mi rotesc
fierbinte sîngele și sănătos.
Ce liniștite-s lucrurile-acum
cu pleoapele lăsate-n jos.

CIRCUIT

„Prieten“, cuvîntul cînd îl spui
pe fiecare sunet mărturisit se jură,
și se topesc meridianele cînd trec
cuvintele, bune conducătoare de căldură.

Necunoscuți, ne întâlnim pe drum
ca arborii aceleiași păduri :
și ele-s aerul ce ne-mpresoară
chipul sculptat cu trăsături.
Cu simțurile-n flăcări vă primesc
sunete, lung sărut pe gură,
și mi se vede sîngele spre inimă urcînd
cuvintele, bune conducătoare de căldură...

CINTEC CU TOATĂ GURA

Înnoptezi în gândul meu.
Sînt a nimănui și azi.
Noști de crin și noști de leandru...
Mi-au rămas în simțuri pentru totdeauna

mîinile prelungi de băiețandru.
Sînt bolnavi obrazii mei de dor,
mîngîierile s-au prefăcut beteală.
A rămas, mireasă părăsită,
fără tine, casa goală.
Aș putea cu trupul meu dansînd
să-i împodobesc frumos pereții.
Sînt bolnavi obrazii mei de dor.
Arde tot pămîntul unde trec băieții.

ANA-A LUI MANOLE

Melodic numele ți-l spun
și mă despart de mine să-l aud.
Doar Phryne a rămas nemuritoare,
statuie de zăpadă și de Sud.

Asemeni lucrurilor din închipuire,
poate ești timpul lunecat în flori
căruia pământu-nduioșat i-a dat
de nimenea știutele culori.
Dar ai fugit mîhnită din statui,
tu, Ană-a lui Manole, minunată,
și printre oameni eu îți văd
ochii căprui și speriați de fată.
Căci eu iubesc pereții casei mele
cum cinstea armelor bărbații din Elada.
Ninge pe trupul tău, pe trupul meu,
mă arde și te mistuie zăpada.

STRADA

Garduri și pietre frumos încrustate,
mîna mea își continuă gesturi în voi...
Seara sînt casele de incendii aprinse,
ziua le stinge liniștitele ploi...

Oameni cu plasele pline de pepeni.
Soare de vară, rămas cu uimire,
de n-ar fi frunza pe care mi-ai dat-o
totul ar fi o-nchipuire...
Îți sărut umbra rămasă pe zid,
ochii albaștri desenați doar de mine,
cum te-am văzut din atîția oameni trecînd,
cum ai venit din atîta mulțime...
Bluza îmi arde pe umeri strigînd,
poate să ningă în alb de iubire,
de n-ar fi frunza pe care mi-ai dat-o
totul ar fi o-nchipuire...

CASĂ STRĂINĂ

Eu am fugit din flăcări să te caut...
Și mai departe decît luna ești...
Și doar în casa-n care te iubesc
arde lumina ca la sărbători

și o femeie-aruncă peste mine
trecutele de nuntă flori.
Și tu chemat, în umbră te oprești
și ea mă-ntreabă rar, înveselită :
— Pe cine cauți, cine ești ?...
Și dintr-o dată ochii mi se umplu
de chipuri luminate de uimire,
și lacrimi mari le prelungesc
ducându-le pe haină în neștire...
Și oaspeții rîd mult și născocesc
săgeți în ochii mei copilărești
și ea mă-ntreabă rar, înveselită :
— Pe cine cauți, cine ești ?...

IMNURI

Și pierde-aș jumatea cheie
de aur vechi, de la părinți.
nepăstrătoare, duce-mi-s-ar
cu vinul buzele fierbinți.

Și iarăși doar să mi le-ntoarcă
Cleștarul, sunet de pahar,
de-a dura dat la ceasuri pline
rostogolit pe cercuri, zar...
Și ducă-se nedat inelul
de la bunici, aspră camee,
mulțescă-se pe mijloc brîu
bărbatului ce m-a făcut femeie.

CEREMONIE DE IARNĂ

Cobori frumos cu bradul pe un umăr,
poate din munți, pe-o vijelie cruntă...
și ninge bradul peste chipul meu
subțire, voalul alb de nuntă.

Și nu știi că eu merg cu pașii tăi
și îți acopăr umbra ca un scut...
În urma noastră cine vine crede
că doar un om pe-aicea a trecut...
Și mor mireasă-n capătul ninsorii
cu degete fierbinți și goale,
și porți inel împodobit
cu două nume colorate cu vocale

CERCUL

Dacă ating pereții — se aprind.
Cu sângele, cu sensul fericită...
Există o statuie-a mea și-a ta
cu inima neîmpietrită.

Dar ce pustii și aplecate-n ele,
din lemn subțire-s lucrurile-n casă
și-atîrnă ruptă în dimensiuni
lumina, străvezie plasă...
Cine a fost naintea mea a plîns...
Îmi curge aer umed pe bărbie,
parcă-s o fată din vecini, fugind
de-acasă fără cununie.
Și m-ai închis în cîteva cuvinte
de dragoste și nimenea nu știe
că nu pot să respir ascunsă
și singură în bucurie.

NEVĂZUTA FEMEIE...

Tu, minunato, mă-nsoțești mereu
și negurile ochilor mi-alinți,
lăsînd în umbra mea înaltă
îndrăgostite, pietrele fierbinți.

Și singură eu nu mai pot să trec
cerul înot, dînd soarelui ocol.
Mă înconjori cu haine de femeie
și-mi tăinuiești frumosul, trupul gol.
Ca visul rău, îmi dai pe neștiute
și frica de femei ce-mi jinduiesc
iubitul pentru care fug din lucruri
culorile și-n alb încremenesc.
Femeie nevăzută, nevăzută,
cum ai trecut-naintea mea deodată,
și pe-un perete am găsit un chip
uimit și-nsingurat de fată...

TIMP ÎNDRĂGOSTIT

Adolescent cu oasele-n formare,
cu fața-n lucruri răspîdită.
Îmi cade umbra ta pe trup
îmbrățișare despletită.

O, arcul buzelor s-a rupt
nervurile cum să-i adun.
Și nările îmi ard când trec
mirosuri albe de tutun.
Inul țesut în bluză a-nflorit.
Secunde nasc concentric hore.
Cu brațele în aer stau
să mîngîi chipu-acestor ore.

NOȚILE ȘEHERAZADEI

Nu mă iartă cumplita poveste,
aspri stau la pîndă ochii de bărbat...
Mîine de-auziți că-i moartă vreo femeie,
nu-l învinuiți pe șahul neînduplecat.

Simplu vin spre tine, fără amăgiri,
nu îmi pun podoabe niciodată.
Prea devreme tînă ră de mor
pentru moarte eu sînt vinovată.
Am ajuns, trăiesc în prima noapte
după nesfîrșite-o mie și-una seri.
Trebuie să mor de n-am să știu povestea
nemaiauzită pe care mi-o ceri.
Gînduri mi se vād arzînd pe frunte.
Flăcări răsucite părul mi-l străbat.
Mîine de-auziți că-i moartă vreo femeie.
nu-l învinuiți pe șahul neînduplecat.

CINTEC

D
Decad din ce în ce mai rar în trupul
de copil,
pe care-l țin sub pernă, adormit...
Din ce în ce mai des, las brațul inutil
cu degetele resfirate-n mit...

Și orele scot limba la mine tot mai des
lăsînd un cuc de lemn să strige
venirea de-a-ncălare a vre-unui nou cres
pe-un cal mișcat în catalige...
Din ce în ce mai rar, de-asupra mea,
plutesc spre sud acele reci sprîncene
care viața-mi contenea
cu gîtul într-un laț de lene...
Rostogolește-te oval prelung
al feței mele, ca un zmeu cu cozi,
pînă rămîi un timp, un zbor
între electricele corzi...

UMBRA

Ea avea o ramură în plus,
(singură mereu, și nu da umbră...).
Eu stăteam și o priveam sedus,
cu sprânceană încruntată, sumbră...

Ea foşnea puţin, apoi stătea
dreaptă şi întoarsă înspre mare...
Astfel pîn-la urmă năpădea
peste mine o durere mare...,
ca de luntre care taie şi se duce,
ca de cal picat dintr-o potcoavă,
ca de rege, ca de lord ori duce,
decăzuţi cu capu-n jos din slavă
într-o mare fără valuri care-i ţine
odihniţi şi necereşti,
pînă-i întretaie-n linii, linii
lung cohortele de peşti...

SĂRBĂTORILE AERULUI

Sălbatic, arămiu noroc,
cocoș de munte sănătos cînta
și este Luna Dorului de Ducă
și pîn-la roșu arde viața mea.

Și inima îmi stă ca un magnet
fărâmițat peste pământ și nins,
lipit de lucrurile toate
pe care simțurile tale le-a atins.
Și-aud doar vorbele pe care tu le spui,
planetele cu formă de bizoni
peregrinează sufletul călcând
negre stafiile centurioni.
Și doar mă bucur și îmi simt din trup
umezi și calde colțurile gurii ;
rămasă lumea e-n afara ta
memorială casă a naturii.

CINTEC

Ce singuri sîntem pe pămînt,
eu la un capăt, tu la celălalt,
ca pe un galben balansoar,
tu în adînc, eu în înalt...

Prea mult mă ții în sus,
și am văzut atâtea asfințituri și mi-e dor
picioarele să-mi lunec pe pământ
ca avioanele-amețite după zbor.
Sau ai plecat demult și ai lăsat
o piatră — asemeni trupului de grea,
și-aștept la capăt de pământ
să înfrunzească verzi silabele pe ea.

SUMAR

Prefață	5
Motanul descălțat	11
Vis	13
Băiatul din vis	15
Casa părintească	17
Cenușăreasa	19
Necaz	21
Luna mai	23
Bîrfitoarele	25
Calea Dudeși	27
Bocet	29
Ambiția unui băiețandru	31
Băieții din Krasnodon	33
Scrisoare	35
Părinții	37

Jurnal de-o zi	39
Vacanța	41
Cîntec de fată	43
Coliba zburătoare	45
Ultima aventură a lui Tom Sawyer	47
Poem pentru o vîrstă anume	49
Albastrul de Voroneț	51
Poarta sărutului	53
Baladă	55
Circuit	57
Cîntec cu toată gura	59
Ana-a lui Manole	61
Strada	63
Casă străină	65
Imnuri	67
Ceremonie de iarnă	69
Cercul	71
Nevăzuta femeie...	73
Timp îndrăgostit	75
Noapțile Șcherazadei	77
Cîntec	79
Umbra	81,
Sărbătorile aerului	83
Cîntec	85

Redactor responsabil : ELIS BUȘNEAG
Tehnoredactor : EUGEN MICU

---

*Dat la cules 26.10.1964. Bun de tipar 18.12.1964.
Apărut 1965. Tiraj 1640 ex. broșate. Hîrtie tipar înalt
tip A mat de 80 g/m². Format 760×920/32. Coli
ed. 1,20. Coli tipar 2,75. A. nr. 15144/1964. C. Z.
pentru bibliotecile mari 8R. C. Z. pentru bibliote-
cile mici 8R-1.*

Întreprinderea Poligrafică „13 Decembrie 1918”,
str. Grigore Alexandrescu nr. 93-95,
București — R.P.R., comanda nr. 2286.

V I S

Deșertul avea pomi înalți cu fructe..
Mergeam pe tot pământul și visam.
Sprinceană polului era cărunță,
și-nținsurile lumii hohoteau
de chlotele ritmice de nuntă.

Era o toamnă-n timp, universală.
Rodiseră pământurile-oriunde
și presimțeam pe buze rumenind
cuvintele de dragoste rotunde.